



Torben Hjul Andersens prædiken Kristi himmelfartsdag

Taler

Torben Hjul Andersen
Domprovst over Haderslev Stift

Dato

21. maj 2020

Sted

Vedsted Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken blev holdt ved den første gudstjeneste efter første Corona-nedlukning, hvor kirker var nødsaget til at holde lukket.

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 46-53

Salmer

Krist stod op af døde
Herre, gør mit liv til bøn
Du satte sig selv i de nederstes sted

–

Vaj nu, Dannebrog, på voven
Nu takker alle Gud

- 1 Jeg tror, at regering og folketing har sørget for at time kirkernes åbning, så Kr.
Himmelfartsdag kunne være den første gudstjeneste efter mere end to måneders
nedlukning. Jeg tror bestemt at det er bevidst, for derved kommer åbningen jo
på det mest passende tidspunkt i forhold til kirkeåret. Efter et par måneder med
5 den meget nære horisont sådan rent fysisk, så markerer Kr. Himmelfartsdag jo
netop at horisonter sprænges. Det er sikkert helt bevidst.

Påskén havde selvfølgelig været bedre. Derfor måtte vi også indlede med Krist
stod op af døde, for ingen af os sang den ved en påsegudstjeneste i en kirke.

- 10 Måske sang I med ved drive-in eller til gudstjeneste i radio eller TV, men ikke i
en kirke. Jeg sagde, at det rent fysisk har været de nære horisonter vi har måttet
leve under – og det har så også været vilkåret for gudstjenester i vores kirker,
men ellers vil jeg mene, at vores åndelige horisont har haft vinger under
nedlukningen. Hele Danmark har sunget fællessang, der er blevet talt om
15 eksistentielle emner i radio og TV i et omfang, som jeg ikke har set før,
forkyndelsen på de elektroniske medier er eksploderet og er blevet set af rigtig
mange. Der har været en vid horisont for at dele.

- 20 Nu er vi så samlet rent fysisk på denne dag, hvor horisonten udvides på den
mest radikale måde. Det blev helt tydeligt for mig engang for mange år siden.

Det var en konfirmand, som gjorde opmærksom på det – måske for at lave sjov, men der var en dybde i det, så jeg aldrig har glemt hans kommentar.

25 Jeg sad i kirken på bænken ved siden af konfirmanden, og så skulle vi synge
”Herre, gør mit liv til bøn,” nr. 588, som vi sang som den anden salme i dag. Da
vi nåede slutningen af første vers kom konfirmanden med et udbrud, som jeg
aldrig vil glemme. Vi sang: ”Jordens mindste suk og skrig høres lydt i
Himmerig.” Da vi havde sunget de to linjer, så udbrød konfirmanden: ”Sikke en
30 larm, der må være i himlen.” Sikke en larm, der må være i himlen, når jordens
mindste suk og skrig høres lydt i Himmerig.

Kun en sætning, og så er det alligevel så dyb en prædiken, og den vil jeg gerne
dele med jer her på Kristi Himmelfartsdag. For evangeliet denne dag handler
35 netop om, at der bliver åbnet mellem jord og himmel. En åbning, der må sætte
en ny horisont for vores liv med hinanden. En åbning, hvor det jordiske rører det
himmelske, så Guds himmel åbner sig på en ny måde. En åbning, så den jordiske
smerte larmer i Himmerig.

40 Det bliver jo helt konkret, når vi tænker på, hvem der for til himmels. Den Jesus,
som de havde fulgtes med på de støvede veje helt ind til påskefesten i Jerusalem,
den påskefest. Den påskefest, hvor den jordiske smerte ramte ham der var
kommet fra himlen og ind på jorden. Den påske, hvor den jordiske død blev
virkeligt og mørkt for ham, der havde været med ”fra begyndelsen.” Den påske,
45 hvor han med blod på kroppen, naglehuller og jordisk snavs under neglene blev
lagt i en grav i jorden. Den påske, hvor jorden påskemorgen åbnede sig igen.
Påskedag åbnede jorden sig igen.

Kristi Himmelfartsdag åbnede himlen sig. Ligesom Jesus blev lagt i graven, i
50 jordens skød med blod på kroppen, og jordisk snavs under neglene og det stadig
var der, da stenen blev væltet fra påskemorgen og jorden åbnede sig, sådan bar
han også jordisk snavs og lidelse med ind i himlen Kr. Himmelfartsdag. Den dag
var menneskers mishandling synligt i himlen. Mærkerne på Jesu krop fra
naglerne i hænder og fødder og spydsticket i siden trådte ind i himlen den dag.
55 Sveden i tøjet og jorden på fødder og hænder efter turen op af bjerget kom med
ind i himlen den dag.

Kristi Himmelfartsdag forandres ikke blot jorden, men også himlen bliver
forandret. Det er jo noget svimlende: Den Gud, som har skabt himmel og jord

og sat mennesker til at vogte og værne jorden – den Gud holder sig ikke på afstand af sit skaberværk. Han trådte ind i verden i det helt værgeløse, en menneskekrop der levede og led som menneske og døde. Påskedags glæde over livets sejr over døden er så håbefuldt, at jeg ikke kan fatte det. Men at det ikke blot havde indvirkninger på jorden, men også ville præge himlen, det er gådefuldt. For da er den jordiske smerte og den jordiske glæde mærkbar i himlen. Jordens mindste suk og skrig høres lydt i himmerig.

Og bevægelsen fortsætter jo: Pinsedag åbnes himlen igen og Guds Ånd strømmer ind over jorden og ind i og ind mellem mennesker.

Hvad betyder dette? Måske kan de sidste par måneders begivenheder bruges som eksempel. Vi har alle sammen prøvet at holde os for os selv. Vi har så at sige gjort vores fysiske horisont meget lille – både for at beskytte og selv og også for at beskytte andre. Horisonten er blevet mere snæver, vi har holdt afstand, ikke rørt ved mennesker uden for vores husstand, og jeg har i den grad savnet et håndtryk, at kunne se et menneske i øjnene trykke hånden og vide os forbundet. Det er nok en længsel som er meget fælles – og i den fælles længsel har man søgt at gøre horisonten større: Der synges som der ikke er blevet sunget siden alsangen; der er blevet ringet til venner, som man ikke har gjort længe. Mennesker har kunnet tale om længsel efter fællesskab, så mange har overvundet blufærdigheden ved at tale om sine længsler. Horisonten er blevet større.

Mit håb er at vi kan tage denne større horisont med os når den fysiske horisont igen udvides. Må vi være bevidste om vores sårbarhed, skrøbelighed. Må vi erkende at vi i den grad er en del af Guds natur og at den sætter nogle grænser, som vi ikke må overskride. Må vi forstå, at forbindelsen til Gud kan ikke standses af lukkede døre.

Vi kan tro på, at vi mennesker kan bede til Gud og han hører vores bøn. Den Jesus der stod i menneskenes verden og sagde det trådte ud af dødsriget og er nu hos Guds højre hånd. Så himlen er åben og vi kan tro på, at jordens mindste suk og skrig høres lydt i himmerig. Med al den larm det må give. Og al min taknemmelighed og glæde blander sig med himmelsk englesang.

Vi kan også tro på, at det himmelske åbner sig mod det jordiske på den nye måde, at himlen ikke kan begrænses til et sted eller at det jordiske kun kan

100 nærme sig det himmelske ved at være særlig rent. Himlen er der, hvor Gud er nær. Derfor åbnes det himmelske mod det jordiske også lige her. Også lige her hvor jeg er med mit ikke særlig himmelske liv, men derimod mit meget jordiske liv i alle dets facetter. Også de facetter, der giver sår.

105 Det er jo opløftende, men også skræmmende. For derved kan vi ikke afgrænse os og sige at dette er jordisk og det kommer ikke Gud ved. Når Jesus åbner for både den jordiske og den himmelske horisont, så hører det menneskelige også til hos Gud. Det er opløftende for den ensomme deprimerede pige, som sidder med store følger af nedlukningen, det er opløftende at vide, at Gud er nær hos sine
110 børn – også når vi ikke er perfekte på alle områder. Og det er skræmmende, når det jeg gør og det jeg ikke får gjort, betyder at andres suk og skrig høres lyd i himmerig.

Kristi Himmelfart betyder, at det himmelske åbnes for det jordiske på en ny
115 måde. Så himlen er der hvor Gud er nær – og det er han overalt har Jesus lovet os. Må dette ikke præge vores horisonter? Måske bliver det rodet mere sammen, sådan som vi skal synge om lidt: ”Jorden løftet er mod Himlen, Himlen sænket er mod jord.” Så åbnes der fra det himmelske ind i det jordiske. Så kaldes vi til at udvide hinandens liv med nye horisonter. Det kan forstyrre freden, forstyrre
120 min faste verden, men åbne for at livet rækker længere end min forudfattede mening og horisont.

Kristi Himmelfartsdag åbner for den store bevægelse, at Kristus gav afkald og satte sig i de nederstes sted og denne dag for op til den højstes sted for at være
125 nær hos os. Og vel og mærke være nær så vi sendes i den samme bevægelse – ind i de nederstes sted. Da åbnes horisonterne for livet her i vores menneskelige verden og i den himmelske verden.

Tilbage på bænken hos konfirmanden, der udbrød: Sikke en larm der må være i
130 himlen, når det mindste suk og skrig høres tydeligt.

Det udsagn rummer i en helt kort form denne store bevægelse.

Amen.

135

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

140

Tags

Anden tekstrække, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/torben-hjul-andersens-praediken-kristi-himmelfartsdag>

145

150

155

160

165

170

175